

РЕШЕНИЕ

№ 4961

гр. София, 26.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 14.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5733** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на А. А. П. - [населено място],[жк], бл. № 81,ет.1, ап. № 46, чрез представител по пълномощие адв. Ив. М. от АК-П., срещу Решение № ПИ-143/18.05.2021 г., издадено от и.д. директора на ТД на НАП-С..

С оспореното решение е оставена без уважение,като неоснователна, жалбата на П. против разпореждане № С210022-137-0003248/26.04.2021 г., издадено от Д. Т. - старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С..

В жалбата се твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно поради противоречие с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Неоснователно е прието, че с издаването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ № С170022-022-0069199/13.11.2017 г. е прекъсната давността по смисъла на чл.172, ал.2 ДОПК, тъй като с това постановление са изпратени запорни съобщения до четири търговски банки, в които обаче жалбоподателката е нямала никакви активи. Решението не е съобразено с Тълкувателно решение № 2/2019 г. по т.д.№ 1/2019 г. на ВКС и ВАС. В с.з. жалбата се поддържа от адв. М., който претендира присъждането на разноски по представения списък.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. М. оспорва жалбата като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП – С. срещу А. А. П. е образувано ИД № 22150036298/2015 г. за принудително събиране на публични вземания въз основа на подадени от задълженото лице декларации, за сумата 11 831,07 лв., дължими осигурителни вноски към 17.12.2016 г. Изпратено е съобщение за доброволно изпълнение, за което няма данни да е връчено. За обезпечаване на вземанията на 13.11.2017 г. публичният изпълнител издава Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ № С170022-022-0069199, с който налага запор на П. върху налични и постъпващи суми в размер на 14 186,11 лв. по банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, вкл. съдържанието на касетите, както и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в четири търговски банки. До тези банки са изпратени запорни съобщения. На 20.12.2017 г. е получен отговор от Банка [фирма], че липсват данни за открити сметки на името на задълженото лице. С възражение вх.№ С210022-000-0161448/07.04.2021 г. по описа на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП - С. П. е поискала от публичния изпълнител да отпише като погасени по давност публичните ѝ задължения за периода 2011 г. – 2015 г. Публичният изпълнител е разгледал искането и на 26.04.2021 г. издава Разпореждане № С210022-137-0003248, с което е прекратил производството поради изтекла давност за сумата от 1386 лв. главница и 1574,99 лв. лихви за публичните вземания по декларацията, подадена от П. на 02.05.2011 г. В частта относно публичните задължения по подадените от П. декларации на 27.04.2012 г., 30.04.2013 г., 30.04.2014 г. и 29.04.2015 г. е отказано исканото прекратяване и отписване. За да обоснове това си решение публичният изпълнител се е позовал на разпоредбата на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК като е приел, че давността е спряна с наложения запор в четирите търговски банки. Разпореждането е обжалвано с жалба, вх.№ 94-А-221 от 05.05.2021 г. по описа на ТД на НАП-С. и с Решение № ПИ-143 от 18.05.2021 г. и.д. директорът на ТД на НАП-С. е оставил жалбата без уважение, като неоснователна. В мотивите си административният орган сочи, че давността не е изтекла за посочените в жалбата публични задължения, но не на посоченото от публичния изпълнител правно основание. В оспореното решение се приема, че самото изпращане на запорни съобщения представлява действие по налагане на запор. Този си извод обосновава със субсидиарното приложение на ГПК съгласно чл.206, ал.1 ДОПК и по-конкретно с нормата на чл.508, ал.1 от ГПК. Решаващият орган се позовава и на т.3 от Тълкувателно решение № 3/2015 г. на ОСГТК на ВКС. Соци се, че е без значение дали длъжникът има сметки в банките, до които са изпратени запорните съобщения. В заключение се приема, че с изпращането на запорните съобщения да банките давността е прекъсната и правилно е отказано отписването на посочените в жалбата публични задължения.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена от надлежна страна – длъжник в изпълнителното производство по събиране на публично държавно вземане, в законоустановения срок, след като е осъществена процедурата по чл. 266 ДОПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по съществуващото на спора, същата е основателна.

Обжалваното Решение № ПИ-143/18.05.2021 г е акт, подлежащ на съдебен контрол. При преценката на законосъобразността му следва да се провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаните от закона форма и съдържание, както и спазени ли са процесуално-правните и материално-правните разпоредби. Съдът намира, че оспореното решение № ПИ-143/18.05.2021 г е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 266, ал.1 от ДОПК - директор на ТД на НАП – С., в предписаните от закона форма и съдържание, с означение на фактическото и правното основание за издаването му. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи отмяната на административния акт.

По приложението на материалния закон:

Безспорно задълженията на жалбоподателката за осигурителни вноски представляват публични държавни вземания по смисъла на чл.162, ал.2, т.1 ДОПК. В разпоредбата на чл. 168 от ДОПК лимитативно са изброени способите за погасяване на публичните задължения, един от които е изтичането на давностен срок. Съгласно на чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните задължения се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се платят, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

За да остави жалбата без уважение административният орган е приел, че изтичането на давностния срок е спряно с предприетите от публичния изпълнител действия по обезпечаване на вземането – налагане на заповор върху сметките на длъжника в четири банки.

Този извод е неправилен.

Действително съгласно чл.172, ал.1, т.5 ДОПК давността спира с налагането на обезпечителни мерки. Обезпечителните мерки са изброени в чл. 198, ал. 1 ДОПК, като в т. 3 е предвидено налагането на заповор върху сметките на длъжника. Следователно за да е осъществен състава на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК трябва да са налице извършени законосъобразни действия по налагането на заповор върху сметките на длъжника в търговските банки. Съгласно чл. 202, ал.1 ДОПК заповорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на заповорно съобщение на банките, като заповорът се смята наложен от часа в деня на връчване на заповорното съобщение на банката. На стр.24-28 са приложени четири заповорни съобщения до Банка [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Не са приложени обаче никакви съобщения за връчването им на банките, поради което съдът намира, че не са изпълнени изискванията на чл.202, ал.1 ДОПК и предприетата обезпечителна мярка не е осъществена. Не са налице правнорелевантни действия на публичния изпълнител, които да спират давността, тъй като не е изпълнен целия фактически състав на налагането на заповор върху сметките на длъжника. В този смисъл е и практиката на ВАС /Решение № 8112 от 2.07.2015 г. на ВАС по адм. д. № 10508/2014 г./

Неправилно решаващият орган се позовава на субсидиарното приложение на ГПК. Съгласно чл.206, ал.1 ДОПК разпоредбите на чл. 451, 452 и 453, чл. 459, ал. 1, чл. 508, 509, 512, 513 и 514 от Гражданския процесуален кодекс намират приложение само доколкото в ДОПК не е предвидено друго. Относно налагането на заповор върху сметки на длъжника в банки ДОПК съдържа специални разпоредби, които изключват субсидиарното приложение на друг процесуален ред.

С оглед изложеното следва да се приеме, че не е налице спиране на давността и към момента на подаване на молбата/възражение С210022-000-0161448/07.04.2021 г.

публичните задължения по подадените от П. декларации на 27.04.2012 г., 30.04.2013 г., 30.04.2014 г. и 29.04.2015 г. са били погасени по давност. Отказът на публичния изпълнител, обективиран в Разпореждане с изх. С210022-137-0003248/26.04.2021 г. се явява незаконосъобразен и следва да се отмени, както следва да се отмени и Решение № ПИ-143/18.05.2021 г., издадено от директора на ТД на НАП-С., с което жалбата е оставена без уважение. Тъй като въпросът не може да бъде решен от съда по същество, предвид естеството на акта, делото следва да се върне на публичен изпълнител при ТД на НАП - С. за ново произнасяне по направеното възражение за изтекла погасителна давност, с вх. С210022-000-0161448/07.04.2021 г. по описа на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С..

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът дължи произнасяне по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

При този изход на делото и на основание чл.161, ал.1 ДОПК разноски се следват само на жалбоподателката. Същите са заявени своевременно от процесуалния и представител в представен списък по чл.80 ГПК, подкрепен с доказателства за извършването им. В списъка са включени сторените разноски, за държавна такса -10лева, за адвокатско възнаграждение - обжалване пред АССГ на решение ПИ-143/18.05.2021 г. и процесуално представителство по настоящото дело - 420 лева с ДДС (фактура № [ЕГН]/06.07.2021г. и за юридически услуги, предоставени от адв. Ив.М. за обжалване на решение ПИ-143/18.05.2021 г. по административен ред пред директора на ТД на НАП С., в размер на 600 лева с ДДС, (фактура № [ЕГН]/11.05.2021г.). На възстановяване подлежат единствено разноските сторени от жалбоподателката във връзка с образуваното производство по адм. д. № 5733/2021г. по описа на АССГ, за държавна такса и адвокатско възнаграждение, в общ размер 430 лева. Разноските, направени от жалбоподателя в хода на административното производство, не подлежат на възстановяване по реда на чл. 161 ДОПК, поради което и претенцията за тяхното присъждане в настоящото производство е неоснователна. Предвид правната и фактическа сложност на делото, извършените от пълномощника на жалбоподателя процесуални действия, съдът намира, че възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно. Съгласно чл.161, ал.2 ДОПК присъдените разноски за адвокатски хонорар не може да бъдат по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата /ЗА/. Делото е с материален интерес по смисъла на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Материалният интерес се измерява със сумата, в общ размер 9746.59лв., за която с разпореждане № С210022-137-0003248/26.04.2021 г., на публичен изпълнител при ТД на НАП-С.. за публичните задължения по подадените от П. декларации на 27.04.2012 г., 30.04.2013 г., 30.04.2014 г. и 29.04.2015 г. е отказано исканото прекратяване и отписване, доколкото неблагоприятното засягане на правната сфера на жалбоподателя се проявява именно до този размер. При приложение на нормата на чл. 8, ал. 1, т.3. от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният размер на адвокатското възнаграждение следва да бъде 817.33 лева. Тъй като договореното и изплатено адвокатско възнаграждение от 420 лева с ДДС е под този минимум, то не се явява прекомерно и не следва да бъде намалено.

Предвид изхода на делото и по аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 2 ДОПК искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно, като при отхвърляне на претенция за разноси, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отд., 20-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. П., ЕГН: [ЕГН], решение № ПИ-143/18.05.2021 г., на и.д. директор на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалба, с вх. №94-Г-267/05.05.2021 г., подадена от А. А. П. срещу Разпореждане с изх. № С210022-137-0003248/26.04.2021 г., издадено от Д. Т. - старши публичен изпълнител при ТД на НАП-С., като неоснователна.

ОТМЕНЯ Разпореждане изх. № С210022-137-0003248 от 26.04.2021 г., издадено от Д. Т. - старши публичен изпълнител при ТД на НАП-С. в частта му, с която е отказано отписване на задължения по изпълнително дело № 22150036298/2015 г. по описа на ТД на НАП С., по декларации обр.б, подадени от А. П. на 27.04.2012 г., 30.04.2013 г., 30.04.2014 г. и 29.04.2015 г.

ОСЪЖДА ТД на НАП-С. да заплати на А. А. П., [ЕГН], град. С., [жк], бл. № 81, ап. № 46, ет.1 разноси по делото в размер на 420 /четиристотин и тридесет/ лева.

ИЗПРАЩА делото като преписка на публичен изпълнител при Териториална дирекция на НАП – С. за ново произнасяне по направеното искане с възражение за изтекла погасителна давност, с вх. № С210022-000-0161448/07.04.2021 г. по описа на дирекция „Събиране“ при ТД на НАП - С., подадено от А. А. П., при съобразяване с изложеното в мотивите на настоящото решение относно тълкуването и прилагането на закона.

Решението е окончателно.

Съдия: